

Arhivska oznaka:
HR-HDA-1939-39

Naslov:
Ariana

Vrijeme nastanka:
1931-1931 g.

Razina:
Komad

Sadržaj:
ARIANA

po istoimenom romanu Claude Aneta

Režija: Paul Czinner

Osobe: Ariana – Elisabeth Bergner; Konstantin – Rudolf Forster; Tetka Varvara – Annemarie Steinsieck; Olga – Hertha Guthmar; Profesor – Theodor Loos; Student – N. Vasiljef; Liječnik – Alfred Gerasch
Ariana Kuznecova, mlada ruska studentica na ziriškoj gimnaziji, položila je odličnim uspjehom zaključni ispit.

Njen profesor Dr. Hans Adamheit, čestita joj na uspjehu i žali što će ih ostaviti, da nastavi studij na berlinskoj univerzi, jer taj poznavalac ljudi instinktivno osjeća, da će Ariana među stranim ljudima teško odoljevati napadajima života na njenu sensibilnu i osjećajnu narav.

Ariana je već u domu svoje tetke, morala braniti čistoću vojnih djevojačkih osjećaja od požude i želja muškaraca.

U Berlinu, Ariana sluša ushićena uvertiru Mozartovog Don Juana u operi. Mjesto do nje još je slobodno. Otmjeni gospodin koji zauzima to mjesto, očito je dirnut nježnom i netaknutom pojavom svoje male susjede. Za čitavo vrijeme predstave osjeća Ariana njegove poglede na sebi. Ne čini li se, da je obuzima bojazan. Svako njeno osjetilo u čudnom je obranbenom stavu.

Ali ipak, nije li oproštaj to dvoje ljudi, zvuči kao želja za ponovnim sastankom? Drugog dana dobila je Ariana list i novu ulaznicu za operu, ona hoće da je razdere. Unatoč toga vidimo Arianu u društvu Konstantina Mihajlovića, a kroz mekanu rusku glazbu, dopiru do njenog uha riječi iskusnog zavodnika "Ne ostajem dugo ovdje. Jednog ću dana oputovati, neću se više vratiti. Ali ovo kratko vrijeme, koje mi preostaje htio bih s vama provesti Ariano. Nećemo se osvrutati za onim što je bilo, niti pridavati važnosti onom što će doći, već samo živjeti. Postoji opasnost, opasnost od ljubavi. Da ustuknemo pred opasnošću?" Ja imadem odvažnosti, a Vi? Ariana sakriva svoju plahu i čistu ćud i igra, iskusnu ženu, onakovu kakovu on u njoj traži. Konstantin je uzima, kao što se uzima igračka, za časovitu rasonodu, kao malu uslužnu djevojčicu, koja se zaboravlja kad god treba. Ovo poniženje, moguće je jedino podnijeti, ako zaboravi svoje misli i odigra ulogu koju joj je namijenio. Ariana priča o svojoj prošlosti, svojim iskustvima kod muškaraca, toliko, da ta njena ispovjed iritira i razdražuje Konstantina. Čim više raste njegova razdražljivost, tim jače osjeća Ariana slast pobjede i odmazde. I tako nastaje već od početka među njima borba, tim strašnija, jer se vodi, prikrivenim oružjem.

Da se izmiri s Arianom, predlaže Konstantin put i boravak u Italiji. Bezgranična sreća vlada u maloj kućici na talijanskoj rivijeri. Ariana je dražesno dijete, strastvena i nježna žena, i veseo i ustrajan drug u igri.

Stiže brzojav, Konstantin, je opet u svojoj staroj kolotečni, ne gleda Arianu. Satrvana, slomljena promatra Ariana Konstantinove pripreme za put, koji je zaključen, a da se nije ni posavjetovao sa malom djevojčicom. Napokon izusti sasvim hladno i lahkim glasom: Treba proslaviti oproštaj, sutra odlazim. Teška je Arianina sudbina, treba da bude vesela, da pokazuje bezbrižnost na rastanku sa čovjekom, kojega ljubi čitavim svojim bićem. Nadljudskom snagom volje, savlada se Ariana, odigra svoju ulogu hrabro do kraja. Samo na taj način moći će se spasiti, samo tako će moći da sačuva svoje dostojanstvo za daljnji život. I nije Ti težak rastanak, upita je Konstantin povrijedjen u svojoj taštini. Kako došlo, tako prošlo moj gospodine, ja sam samo Vaša učenica.

Vrativši se na univerzu, u poznatu okolinu, opaža Ariana silnu promjenu,

koja se u njoj zbila. Djetinjska pustopašnost nestala je, a duboka ozbiljnost pokriva njeno biće, no pod tom ozbiljnošću trza se svaki živac od boli, kod pomisli da je pregažena od čovjeka kojega ljubi. Još jednoć da mi ga je vidjeti, a onda će skupo platiti ovo poniženje.

Medjutim kada dodje čas ponovnog sastanka, zaboravljena je sva bol, svako nanijeto joj poniženje, a svaka njena misao, čitav njen život posvećen je samo njemu.

Ariana dozna, da i opet treba da postane prolazna zabava, igračka, za nekoliko dana. Čitava njena radost i sreća uništena je i pretvara se u ogorčenost. Još jednoć draži Konstantina i uspijeva joj da ga razbijesni svojom ravnodušnošću. Hoću napokon da znadem koliko ih je bilo prije mene.

Sva ogorčenost, sva proživljena poniženja provale elementarnom snagom iz Ariane, njene male ruke lupaju, o njegova prsa i razjarena poviče: Koliko ih je bilo. Osam. Osam. Osam sam ih imala prije Tebe i počne da nabraja njegove predšasnike, kojih nikada nije bilo i sa kojima povrijedjena Ariana želi da poništi nanesenu uvredu.

Posljednja zadovoljština. Jer Konstantin zatvara svoje kovčege. Ali nekoliko sekunda nakon toga, kroz tišinu prostora zvuče Arianine riječi: Ne koristi ti ništa što si pametniji i naobraženiji od ostalih. Zar doista neznaš, da sam netaknuta došla k tebi i da prije nijesam nikome pripadala.

Konstantin je surovo pograbi za ruku. Dakle si iz mene činila ludu. Zašto. Ta sam si mi rekao da ćeš, ako ti stane na put mlada djevojka nastojati da je izbjegneš.

Posramljen, zbunjen, i preko ponora koji se medju njima otvara, nalazi Konstantin u posljednji čas prijelaz. U posljednji čas, kad polazi njegov voz, a Arianu počinje da ostavlja snaga, trgne je Konstantin u voz i u svoj život.

- Croatia kino, 4 mjesec 1931., vidi zbirka Stakić

Količina:

1.0 Komad

Vrsta gradiva:

Tekstualni zapisi

Pismo:

Latinica

Posjednik:

Hrvatski državni arhiv

Oznaka arhiva:

HR-HDA

Status dostupnosti:

JAVNO

Napomena:

Arhivistički sređeno

Vrsta sadržaja:

Tekstualni dokumenti